

Dověděli se to týden před svatbou Agathy Raisinové s Jamesem Laceyem. A vesničany z Carsely v anglickém Cotswoldsu velmi zklamalo, že Agatha se neprovdá ve vesnickém kostele, ale na radnici v Mircesteru; zejména to zarazilo a ranilo farářovu manželku Margaret Bloxbyovou.

Pouze Agatha věděla, že jí chybí důkaz o manželovu úmrtí. Pouze Agatha věděla, že se možná dopustí bigamie. Jenže Agatha byla svým hezkým a přitažlivým sousedem Jamesem Laceyem posedlá a bála se, že když odloží sňatek do doby, než získá kýžený důkaz, ztratí ho. Svého manžela-alkoholika Jimmyho Raisina neviděla léta. Určitě zemřel.

Zvolila radnici v Mircesteru, protože příslušný úředník byl starý, hluchý a nejevil sebemenší zvědavost, stačilo, že učinila prohlášení a vyplnila příslušný formulář, aniž předložila skutečný důkaz kromě cestovního pasu, vystaveného na její dívčí jméno Agatha Stylesová. Svatební hostina se bude konat v zasedacím sále vesnického obecního úřadu a pozvání dostali prakticky všichni obyvatelé Carsely.

Ale Agatha nevěděla, že jisté síly už pracují proti ní. Její někdejší mladý kamarád Roy Silver v záštiplné dotčenosti kvůli tomu, že mu Agatha domněle zmařila dobrou příležitost k vzestupu v oboru public relations, najal soukromé očko, aby se případně pokusilo najít Agatina zákonného manžela. Roy původně pracoval v Agatině PR firmě a přešel do společnosti, která ji vzhledem k jejímu odchodu na předčasný odpočinek odkoupila. Roy měl Agathu rád jako málokoho, ale když vyřešila poslední případ vraždy a on doufal, že se mu v souvislosti s tím dostane

kouska osobní publicity, Agatha ho odbyla. A lidé jako on prahnou po pomstě.

Agatha v blahé nevědomosti nabídla svůj domek na prodej a hodlala se po svatbě přestěhovat do Jamesovy podobné sousední nemovitosti. Čas od času její štěstí kalila úzkost. Ačkoli se s ní James miloval a trávili spolu hodně času, připadalo jí, že ho doopravdy nezná. Penzionovaný plukovník se usadil v cotswoldské vesnici, aby psal o dějinách vojenství. Chránil si soukromí a izoloval se. Rozebírali případy vražd, jež společně objasňovali, rozmlouvali o politice, o lidech ve vesnici, ale nikdy se vzájemně nevyznávali z citů – James byl tichý milenec.

Agatha, žena středního věku, odměřeného, občas drsného chování se z krušných začátků vyšvihla v bohatou podnikatelku. Než se uchýlila na odpočinek do Carsely, neměla opravdové přátele, tehdy si myslela, že jediným přítelem, jehož potřebuje, je práce. Ač obdařena zdravým rozumem a sebekázní, co se týče Jamese, byla slepá – zaslepená nejen láskou, ale také skutečností, že se nikdy nikomu víc neotevřela, takže jeho osobní nedsílnost považovala za normální.

Za základ svatebního odění zvolila bílý vlněný kostým. K němu si vezme slaměný klobouk s mírně zastíňující širokou střechou, zelenou hedvábnou halenku, černé střevice na vysokém podpatku a namísto svatební kytice si připne na klop svazeček květin. Chvillemi si přála, aby byla zase mladá a mohla se vdávat v dlouhých bílých svatebních šatech. Kéž by se kdysi neprovdala za Jimmyho Raisina a mohla s klidem v duši uzavřít sňatek v kostele! Znovu si zkoušela bílý kostým a zblízka zkoumala svůj obličej v zrcadle. Hleděly na ni pronikavé oči, připadaly jí příliš malé, ale ve slavný den je uvážlivá aplikace maskary a očních stínů zvětší. Odporné drobné vrásky kolem úst nezmizely a ke své hrůze objevila nad horním rtem dlouhý chloupek, takže popadla pinzetu a neprodleně ho vyškubla. Odložila drahocenný kostým, oblékla si blůzu, vklouzla do kalhot a energicky si naná-

šela na obličej krém proti vráskám. Držela dietu a zdálo se, že se tím zbavila dřívější dvojí brady. Kaštanové vlasy zastřižené na mikádo se svěže leskly.

Zazněl zvonek. V duchu zaklela, setřela si krém proti vráskám a šla otevřít. Na schodu přede dveřmi stála farářova žena, paní Bloxbyová.

„Á, pojď dál,“ zdráhavě ji vyzvala Agatha. Měla Margaret Bloxbyovou ráda, ale pohled na dobrotivou ženu laskavých očí a nevýrazného obličjeje v ní oživil pocit viny. Margaret se Agathy zeptala, co se stalo s jejím manželem, a Agatha odpověděla, že zemřel, ale kdykoli spatřila farářovu ženu, zneklidněla pomyšlením, že mizera Jimmy navzdory bezuzdnému alkoholismu v mládí dodnes přežil.

Roy Silver se zadíval na „detektiva“, jehož si najal. Povolání vykonávala žena, jistá Iris Harris, věkem třicítka plus. Iris Harris – žádná slečna, ale bytost pojmenováním pohlavně nerozlišená, běda, raději si ukousnout jazyk! – byla zanícená feministka. Roy si začínal klást otázku, nakolik je zdatná ve své profesi, nebo zda se specializuje na poučování klientů o právech žen. Proto užasl, když prohlásila: „Našla jsem Jimmyho Raisina.“

„Kde?“

„Pod arkádou ve Waterloo.“

„Radši za ním hned vyrazím,“ řekl Roy. „Je tam teď?“

„Podle mě se hne z místa, jen když si jde opatřit lahev metanolu.“

„Jste si jistá, že je to on?“

Iris na něho pohrdavě pohlédla. „Myslíte, že nezvládám svoji profesi jen proto, že jsem žena? Jen proto...“

„Ušetřete mě!“ zarazil ji Roy. „Vyrazím za ním sám. Zvládla jste to skvěle. Pošlete mi účet!“ A vyběhl z kanceláře dřív, než ho mohla dál poučovat.

Když Roy zaplatil taxikáři u nádraží Waterloo a vykročil k arkádám, nebe temnělo. Vzápětí si uvědomil, že udělal hlou-

post, měl vzít Iris s sebou. Nebo ji aspoň požádat o popis. Před lepenkovou krabicí seděl mladý chlapík. Zdálo se, že je střizlivý, ale tetované paže a vyholená hlava naháněly Royovi přece jen strach.

„Neznáte nějakýho Jimmyho Raisina?“ troufl si Roy, náhle nesmělý. Nastala téměř tma a tomuto koutu Londýna se raději vyhýbal – stahovali se sem bezdomovci, opilci a narkomani.

Jestli mladý muž odmítne ho poinformovat, Roy se rozhodl, že na celou záležitost zapomene. Najednou se zastyděl za své padoušství. Agatina hvězda však definitivně pohasínala, neboť mladý muž lakonicky pronesl: „Tamhle je, šéfe.“

Roy upíral zrak do tmy.

„Kde?“

„Třetí bedna vlevo.“

Roy pomalu kráčel směrem k zmíněné přepravní bedně. Nejdřív si myslel, že je prázdná, ale pak, když se sehnul a zahleděl se do temnoty, spatřil lesknoucí se oči.

„Jste Jimmy Raisin?“

„Jo, vo co de? Vy jste ze sociálky?“

„Jsem Agatin přítel – myslím Agathy Raisinové.“

Nastalo dlouhé ticho, načež následoval sípavý chechtot. „Aggiin? Myslel jsem, že je mrtvá.“

„Jenže není. A ve středu se vdává. Žije v Cotswoldsu, ve vesnici Carsely. Myslí si, že mrtvý jste vy.“

Z obrovské bedny se ozývalo popraskávání a štrachání, posléze po čtyřech vylezl Jimmy Raisin a postavil se na nejisté nohy. I ve skorotmě bylo vidět, jak ho pití zdevastovalo. Byl odporně špinavý a přílišně smrděl. Obličej mu pokrývaly podebrané uhry, vlasy měl dlouhé, zašmodrchané a rozčepýřené.

„Byly by nějaký prachy?“ zeptal se.

Roy zalovil v náprsní kapse, vyprostil peněženku, vytáhl dvacetilibrovku a podal ji Jimmymu. Teď se doopravdy zastyděl. Tohle si Agatha nezaslouží. Nikdo, ani taková pekelná dračice jako Agatha.

„Hele, zapomeňte na to,“ vyhrkl. „Byla to sranda.“ Roy vzal nohy na ramena a prchl.

Agatha se nazítří probudila v Jamesově domku, v Jamesově posteli; protahovala se a zívala. Obrátila se na bok, opřela se o loket a prohlížela si svého snoubence. Husté černé vlasy prokvetlé šedinami se mu rozčepýřily. Z jeho hezké, opálené tváře číšela houževnatost, a na Agathu opět dolehla úzkost. Muži jako James Lacey byli stvořeni pro jiné ženy, pro noblesní aristokratky původem ze starobylého šlechtického rodu, ženy v tvídových kostýmech a se psy, které se jen jaksi mimochodem prezentují o církevních slavnostech vynalézavými dortíky a zavařeninami. Takoví muži nebyli pro Agathy Raisinové tohoto světa.

Ráda by ho probudila a opět se s ním milovala. Ale James se nikdy nemiloval ráno, po prvním nádherném spojení se to znovu nestalo. Žije podle vypracovaného vnitřního řádu a v uměřeném hodnotovém rámci včetně emocí, uvažovala Agatha. Odebrala se do koupelny, osprchovala se, oblékla, sestoupila do přízemí a nerozhodně zůstala stát. Tady bude žít, mezi Jamesovou obsáhlou knihovnou, starými fotografiemi ze studií a ve vojenské uniformě, a tady, v přísně účelově zařízené kuchyni, kde jediný drobek nenarušuje dokonalost pracovní plochy, bude vařit. Nebo ne? Kdykoli pobývali spolu, James uvařil všechno sám. Připadala si jako vetřelec.

Jamesova matka a otec zemřeli, ale nastávající ji seznámil se svou elegantní sestrou a jejím vysokým manželem, burzovním makléřem. Zdálo se, že nejsou pro ani proti Jamesovu manželství s Agathou, slyšela na vlastní uši, jak sestra říká: „Podívej, jestli ji James chce, nic nám do toho není. Mohl dopadnout hůř. Naletět nějaké vypatlané barbině.“

Nato manžel poznamenal: „Vypatlanou barbinu by snáz pochopil.“ Neznělo to moc uznale, pomyslela si Agatha.

Rozhodla se, že přejde do bezpečí vlastního domova. Její dvě kočky, Hodge a Boswell, ji nadšeně přivítaly. Agatha se nostalgicky rozhlédla. Zařídila odvoz a uskladnění svého veškerého nábytku, zařízení a různých drobností, nechtěla jimi přeplácat úhledný interiér Jamesova domku, zvláště když souhlasil, že tam ubytuje kočky. Teď zalitovala, že nenavrhla, aby se složili na koupi většího domu, kde by mohla mít něco ze svých věcí. Žít s Jamesem se bude podobat věčné návštěvě jeho hájemství.

Nakrmila kočky a vypustila je zadními dveřmi do zahrady. Byl nádherný den, modré nebe se klenulo nad zelenou pahorkatinou, Cotswold Hills čechral jen lehoučký vánek.

Vrátila se do kuchyně, uvařila si kávu a zálibně se rozhlížela po vybavení domku, které by James neakceptoval. Zacinikal zvonek.

Na schodě stál detektiv seržant Wong a svíral velkou krabici. „Konečně jsem se k vám dostal, abych předal svatební dar,“ řekl.

„Pojďte dál, Bille. Právě jsem uvařila kávu.“

Následoval ji do kuchyně a položil krabici na stůl. „Co je to?“ zeptala se Agatha.

Bill se usmál, v jeho mandlových očích se zajistřilo. „Otevřete to a uvidíte.“

Agatha dychtivě strhávala obal. „Opatrně,“ varoval Bill. „Je to křehké.“

Předmět byl velmi těžký. S heknutím ho vyňala z krabice a vybalila z hedvábného papíru. Spatřila velikánského zlatého a zeleného porcelánového slona, krajně nevkusného, s rozměrným otvorem ve hřbetě.

Šokovaná Agatha civěla na podivný artefakt. „K čemu je ta díra?“

„Na odkládání deštníků,“ triumfoval Bill.

Agathu okamžitě napadlo, že Jamesovi se bude hnusit.

„Tak co?“

Agatha si uvědomila, že se Bill zeptal. Vzpomněla si, že když Noël Coward kdysi zhlédl inscenaci příšerné hry a hlavní představitel se ho zeptal, co o ní soudí, odvětil: „Milý příteli, nenacházím slov.“

„To jste neměl dělat, Bille,“ upřímně pravila Agatha. „Taková drahá věc!“

„Je to starožitnost,“ pyšně oznámil Bill. „Viktoriánská. Pro vás jen to nejlepší.“

Agatiny oči se náhle naplnily slzami. Bill se stal prvním opravdovým přítelem, jakého kdy měla, spřátelili se krátce poté, co se odstěhovala na venkov.

„Hrozně si toho cením,“ řekla důrazně. „Ale slona zase uložíme a dáme opatrně stranou, protože zítra přijedou stěhováci a odvezou všechny moje věci k uskladnění.“

„Ani ho nemusíte balit, když si ho berete do nového domu,“ poznamenal Bill.

Agatha se chabě usmála. „Ach, já hloupá! Nějak mi to nemyslí.“

Nalila Billovi šálek kávy.

„Všechno je připraveno pro velký den?“

„Všechno.“

Náhle na ni zkoumavě upřel chytré oči. „Nemáte pochybnosti nebo strach?“

Zavrtěla hlavou.

„Nikdy jsem se vás nezeptal – na co zemřel ten váš manžel?“

Agatha se odvrátila a narovnala utěrku na nádobí. „Na otravu alkoholem.“

„Kde je pochovaný?“

„Bille, neměla jsem šťastné manželství, od té doby jako by uběhlo sto let, chci na to zapomenout. Chápete?“

„Chápu. Někdo zvoní.“

Agatha otevřela Margaret Bloxbyové. Bill vstal. „Musím běžet, Agatho. Dneska sloužím.“

„Čeká vás něco zajímavého?“

„Ne, žádná pikatní vražda, slečno Marplová. Jen řada loupeží. Sbohem, paní Bloxbyová. Jdete Agatě za družičku?“

„Mám tu čest,“ odpověděla farářova žena.

Když Bill odešel, ukázala Agatha Margaret darovaného slo-na. „Propána,“ vyhrkla farářova žena. „Něco takového jsem neviděla léta.“

„Jamesovi se to nebude líbit,“ sklesle pravila Agatha.

„James si bude muset zvyknout. Bill je dobrý přítel. Na tvém místě bych do té věci zasadila nějakou bujnou rostlinu, popínavou a s velkými listy. Z větší části by ji zakryla a Billa by potěšil tvůj tvůrčí přístup.“

„To je dobrý nápad,“ pookřála Agatha.

„Takže líbánky strávíte na severním Kypru? Budete bydlet v hotelu? Vzpomínám si, že jsme s Alfem bydleli v Kyrenii v hotelu Dome.“

„Ne, ubytujeme se ve vile. James tam kdysi sloužil, napsal svému tamnímu pomocníkovi, který pro něj dřív všechno zařizoval, ten mu poslal fotografie pěkné vily u Kyrenie, kousek od silnice na Nikósii. Vypadá to božsky.“

„Vlastně jsem ti přišla pomoci balit,“ nabídla se farářova žena.

„Není třeba,“ řekla Agatha, „ale díky. Objednala jsem si skvělou stěhovací firmu, postarají se o všechno.“

„Pak nebudu vysedávat u kávy. Musím navštívit paní Boggelovou. Zhoršila se jí artritida.“

„Ta letitá ženská rachotina je vzorový případ pro eutanázii,“ jízlivě poznamenala Agatha. Margaret na ni upřela do-
rotivě oči, Agatha se provinile začervenala a dodala: „Jistě i ty připustíš, že je to protivná babice.“

Farářova žena si povzdechla. „Ano, je s ní kříž. Poslyš, Agatho, nechci na tebe tlačit, ale trochu mě překvapilo, že nechceš mít svatbu v našem kostele.“

„Svatba v kostele je moc okázalá, a těch starostí kolem ní! Taký víš, že nejsem moc nábožensky založená.“

„Hm, bylo by to pěkné. I tak se všichni těší na hostinu. Byli bychom ti pomohli. Neutratali byste peníze za catering.“

„Nestojím o kdovíjaký rozruch,“ prohlásila Agatha.

„No, je to tvoje svatba. Svěřil se James, proč se nikdy neoženil?“

„Ne, a já jsem se ho neptala.“

„To já jen na okraj. Nepotřebuješ něco nakoupit?“

„Ne, děkuju. Mám snad všechno.“

Agatha po odchodu farářovy ženy uvažovala, jestli se má vrátit do sousedního domku a ukuchtit snídani na ženský způsob. Jenže James vždycky připravoval snídani sám. Zbožňovala ho, toužila prožívat s ním každou minutu dne, ale bála se udělat nebo říct něco, co by ho odradilo od sňatku s ní.

Příštího dne se krásné počasí pokazilo a déšť skrápěl doškovou střechu Agatina domku. Celý den dohlížela na balení. V pozdním odpoledni se dostavila posluhovačka Doris Simpsonová, aby uklidila nepořádek. Billův slon stál za kuchyňskými dveřmi.

„Tak tohle je podle mě krása,“ obdivně vydechla Doris nad slonem. „Kdo vám ho dal?“

„Bill Wong.“

„Má dobrý vkus, jen co je pravda. Tak vy se přece jen prodáte za našeho pana Laceyho, a to jsme si všichni mysleli, že je zapřisáhlý starý mládenec. Já tvrdím: Co si naše Agatha umane, to taky dostane.“

„Výrazíme na večeři, tak vás tu nechám samotnou,“ řekla Agatha. Nelíbilo se jí to, co považovala za narážku, že Jamese dotlačila do manželství.

Večeřeli v nové restauraci v Chipping Campden. Patřila zřejmě k těm podnikům, kde se věnuje veškeré úsilí a energie sepsání jídelního lístku a minimální vaření, neboť jídlo bylo nijaké, úplně bez chuti. Agatha si objednala „křupavou kačenku

s omáčkou z vínovice a pomerančů v dušeném roketovém salátu s osmahkými pařenými brambůrkami, šťavnatým zeleným hráškem a křehkou mrkvičkou“.

James si dal „prvotřídní svíčkovou z jalovice plemene Aberdeen Angus, která se volně pásla na věčně zelených lúčích Skotské vysočiny, s bramborovou kaší obohacenou syrovým žloutkem a biozeleninou, výběrově sklízenou z naší vlastní zelinářské zahrady“.

Agatina kachna měla tuhou kůži a velmi málo masa. Jamesův steak byl samá chrupavka a host rozmrzele poznamenal, že žasne, proč zelinářská zahrada restaurace vyrábí tolik odbarveného mraženého hrachu.

Víno chardonnay bylo vyčichlé a kyselé.

„Neměli bychom jíst mimo domov,“ zasmušile řekl James.

„Zítرا uvařím něco dobrého,“ slíbila Agatha.

„Co – další ze svých mikrovlnkových specialit?“

Agatha nasupeně civěla do talíře. Optimisticky předpokládala, že když ohřeje hluboce zamražené jídlo v mikrovlnné troubě a vyhodí obal, James si bude myslet, že pokrm uvařila sama.

Náhle na něho pohlédla přes stůl, a zatímco James rozladně převracel pokrm na talíři, řekla: „Miluješ mě, Jamesi?“

„Ženíím se s tebou, ne?“

„Ovšem, já vím, Jamesi, ale nikdy jsme spolu nemluvili o svých citech. Více komunikace by neškodilo.“

„Zase ses dívala na talkshow Oprah Winfreyové. Děkuju, že mě na to upozorňuješ, Agatho. Nejsem z těch, co řeční o svých citech, bez toho se obejdu. Co kdybych zaplatil účet, a doma jsme si udělali sendvič?“

Zdrcené Agatě se nedostávalo sil postěžovat si na jídlo. Když jeli domů, James mlčel a Agathu jako by mrazil kus ledu v žaludku. Co když ji opustí?

Ale v noci se s ní miloval s obvyklou tichou vášní a to ji uklidnilo. Člověka nelze změnit. James se s ní ožení, a na ničem jiném nezáleží.